

приемава клѣтва за вѣрностъ. Народѣтъ са затѣче камъ поляната. Заведоха тамъ и насъ.

Пугачовъ сѣдѣше въ едно кресло подѣ стрѣхата на командантската кѣща. Той бѣше облѣченъ въ хубавъ казашки забунѣ, който бѣше обшитъ съ златни ивици. Високата му соболева шапка съ златни китчици бѣше нахлупена надѣ блѣстящите му очи. Лицето му ми са показа познато. Казашките старѣйшини го забиколиха. Отецъ Герасимъ, блѣденъ и разтрѣперанъ, стоѣше подѣ стрѣхата съ кръстѣтъ въ рѣка и, както са видѣше, го молѣше мѣлчешката за оние, които трѣбаше да станатъ жертва. На полянката наскоро направиа бѣсилница. Когато ние са приближихме, то башкирците разгониа народѣтъ и представиха ни на Пугачова. Звукѣтъ на камбаните мѣлкна. Настана дѣлбока тишина. «Кой е командантинѣтъ?» попита самозванецѣтъ. Нашиятъ нарѣдникъ излѣзе изъ помежду другите и посочи съ пѣрстъ камъ Ивана Кузмича. Пугачовъ поглѣда грозно на старчето и рѣче му: «Какъ си са ти осмѣлилъ да са противишъ мене, на своиятъ господаринѣ?» Командантинѣтъ, който бѣше ослабналъ отъ раните си, събра послѣдните си сили и отговори съ твърдѣ гласъ: «Ти не си мой господаринѣ. Ти си разбойникѣ. Чуваши ли?» Пугачовъ са намуси страшно и махна съ една бѣла кѣрпа. Нѣколко казака хванаха стариятъ капетанинѣ и повлѣкоха го камъ бѣсилницата. На прекладното дѣрво, като на конѣ, сѣдѣше обезображениятъ башкирецъ, когото ние испитвахме вечерѣта. Той дѣржеше въ рѣката си вѣже, и, послѣ една минута, азъ видѣхъ, че бѣдниятъ Иванъ Кузмичъ виси на воздухѣтъ. Послѣ това при Пугачова довѣдоха Ивана Игнатича. «Кѣдни са, му каза Пугачовъ, на царѣтъ си Петра Тодоровича!» — «Ти не си нашъ царѣ,» отгово-